

**UCHWAŁA NR 527/XVI/2020
RADY MIASTA LUBLIN**

z dnia 27 lutego 2020 r.

**w sprawie skargi na Prezydenta Miasta Lublin dotyczącej notorycznego
naruszania art. 74 Konstytucji RP oraz art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 3 października
2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale
społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania
na środowisko**

Na podstawie art. 18b ust. 1 i 3 oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, z późn. zm.) w związku z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) oraz z § 84 ust. 4 i 5 Statutu Miasta Lublin stanowiącego załącznik do uchwały nr 609/XXVIII/2005 Rady Miasta Lublin z dnia 24 lutego 2005 r. (Dz. Urz. Województwa Lubelskiego z 2005 r. Nr 70, poz. 1486 i Nr 162, poz. 2891 oraz z 2008 r. Nr 79, poz. 2184 i z 2019 r. poz. 182), po przedłożeniu projektu uchwały przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji - Rada Miasta Lublin uchwała, co następuje:

§ 1.

Uznaje się za niezasadną skargę ----- na Prezydenta Miasta Lublin w sprawie notorycznego naruszenia art. 74 Konstytucji RP oraz art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

§ 2.

Uzasadnienie sposobu rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3.

Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miasta Lublin do zawiadomienia wnoszącego skargę o sposobie jej załatwienia i przesłania kopii uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta Lublin

Jarosław Pakuła

UZASADNIENIE

uchwały w sprawie skargi ----- na Prezydenta Miasta Lublin w sprawie notorycznego naruszania art. 74 Konstytucji RP oraz art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

Dnia 13 stycznia 2020 r. wpłynęła do Rady Miasta Lublin skarga ----- na Prezydenta Miasta Lublin w sprawie notorycznego naruszania art. 74 Konstytucji RP oraz art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Skarżący Prezydentowi Miasta Lublin zarzucał brak właściwego nadzoru nad udzielaniem informacji o środowisku i jego ochronie przez pracowników Urzędu Miasta Lublin. Zdaniem Skarżącego przesłane przez niego wnioski o udzielenie informacji o środowisku i jego ochronie nie zostały rozpatrzone według zasad określonych ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081, z późn. zm.) - zwanej dalej udiś, a udzielane ewentualnie odpowiedzi przekraczały w sposób znaczący uregulowania cyt. ustawy oraz Dyrektyw UE (2003/4/WE) i międzynarodowych konwencji (Aarhus).

Według Skarżącego przejawem wymienionych naruszeń prawa o dostępie do informacji o środowisku i jego ochronie było:

- 1) *przetrzymanie o minimum 21 dni publikacji raportu z inwentaryzacji suchych dolin i wąwozów, który według właściwości pliku zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miasta Lublin został utworzony i zamknięty w dniu 19.12.2019 r., a upubliczniony dopiero w dniu 7.01.2020 r.;*
- 2) *przetrzymanie o ponad 60 dni udostępnienia treści umowy nr 1/BR/19 z dnia 11 marca 2019 r. ustalającej warunki realizacji i przekazania Gminie Lublin raportu z inwentaryzacji suchych dolin i wąwozów;*
- 3) *wskazanie do odwołania w przedmiocie przynaglenia udostępnienia ww. dokumentów organu II instancji w sposób, który spowodował odmowę rozpatrzenia stosowanego zażalenia;*
- 4) *brak do dnia złożenia skargi odpowiedzi i nieudostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie na wniosek z dnia 2.12.2019 r. w zakresie:*
 - a) *dokumentacji hydrogeologicznej określającej warunki hydrogeologiczne w rejonie projektowanego cmentarza komunalnego w dzielnicy Sławin w Lublinie, HPC POLGEOL S.A. Zakład w Lublinie, Lublin 2018 r., a przygotowanej w ramach Dokumentacji hydrologicznej wraz z niezbędnymi badaniami dla trzech cmentarzy w Lublinie (na Sławinie, przy ul. Głuskiej, oraz przy ul. Bełżyckiej) wykonanej zgodnie z umową nr 3/PL/18 z dnia 27.06.2018 r. oraz aneksem numer 4/PL/18 z dnia 23.11.2018 r.,*
 - b) *opracowania ekofizjograficznego - część V - w obszarze położonym na północ od proj. ulicy A. Zelwerowicza a granicą miasta Lublin,*
 - c) *ekofizjografii podstawowej - część V - Sławin,*
 - d) *wstępnej koncepcji przestrzennej cmentarza komunalnego przy ulicy Poligonowej w Lublinie, PRC Architekci dla Urzędu Miasta Lublin, 2014 r.*

Po analizie skargi oraz zapoznaniu się stanowiskiem Prezydenta Miasta Lublin (pismo z dnia 31 stycznia 2020 r., znak: KP-PS-1.1510.1.6.2020) stwierdzono, że zarzut sformułowany w pkt 1 skargi, to jest: „*przetrzymania o minimum 21 dni publikacji raportu z inwentaryzacji suchych dolin i wąwozów, który według właściwości pliku zamieszczonego w BIP UML został utworzony i zamknięty w dniu 19.12.2019 r., a upubliczniony dopiero w dniu 07.01.2020 r.*” nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach. Wnioskowane dokumenty nie mieszczą się w dyspozycji art. 21 ust. 2 udiś, tj.: nie należą do dokumentów, o których dane są zamieszczane w publicznie dostępnych wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 1. Ustawodawca w art. 21. ust. 2 cyt. ustawy wskazał enumeratywnie, które dokumenty obligatoryjnie powinien zawierać taki wykaz. Natomiast art. 21 ust. 3 daje możliwość zamieszczania innych niż wymienione w art. 21 ust. 2 danych o innych dokumentach zawierających informacje o środowisku, jednakże pozostawia podmiotom zobowiązanym do prowadzenia takich wykazów dowolność w tym zakresie.

Odpowiadając na zarzut określony w pkt 2 skargi stwierdzono, że Prezydent Miasta Lublin miał podstawy do zastosowania przepisu art. 14 ust. 2 udiś, to jest do wydłużenia terminu na udostępnienie informacji. W przepisany przez prawo terminie, prawidłowo wyznaczonym na podstawie art. 14 ust. 2 udiś, organ udostępnił Skarżącemu żądane informacje. Co więcej udostępnił je wszystkim mieszkańcom poprzez publikację na miejskich stronach internetowych, a także zaprezentował je na specjalnie zorganizowanej w tym celu konferencji prasowej w dniu 7 stycznia 2020 r. W świetle powyższych okoliczności nie jest zasadny zarzut Skarżącego „*o przetrzymaniu o ponad 60 dni*” udostępnienia żądanych danych. Wydłużenie terminu zostało zastosowane zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 14 ust. 3 udiś. Koniec wydłużonego terminu przypadał na sobotę i dni ustawowo wolne od pracy (4, 5, 6 stycznia) - udzielenie informacji nastąpiło następnego dnia, który nie był dniem wolnym od pracy, ani sobotą (7 stycznia). Zasady dotyczące obliczania terminów mają charakter uniwersalny, zostały uregulowane w ustawie z dnia z 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego w pkt 3 skargi, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie Prezydent Miasta Lublin zastosował się do wszystkich wymagań określonych w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz udiś. Przekazał pismo (wraz z aktami sprawy) Skarżącego zgodnie z jego wolą do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie w przepisany przez prawo terminie. Wyczerpująco przedstawił organowi II instancji wszystkie okoliczności sprawy oraz swoje stanowisko w sprawie. Taki sposób działania organu I instancji nie został w żaden sposób zakwestionowany przez organ rozpatrujący „*odwołanie*” (SKO). Należy tutaj dodać, że w dniu 19 grudnia 2019 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie wydało postanowienie SKO.41/4335/IN/2019, w którym stwierdziło niedopuszczalność wniesienia odwołania. W postanowieniu tym zawarto również pouczenie o prawie strony do wniesienia skargi na jego niezgodność z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie za pośrednictwem SKO w terminie 30 dni od daty jego doręczenia. Z uzyskanych informacji wynika, że do dnia 30 stycznia 2020 r. nie wpłynęła skarga na wyżej wymienione postanowienie.

W rozpatrywanej skardze Skarżący w pkt 4 podniósł brak udzielenia odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji o środowisku przesłany do Prezydenta Miasta Lublin za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 2 grudnia 2019 r. W związku z powyższym, organ zobowiązany do udzielenia informacji natychmiast podjął działania w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Przy pomocy Wydziału Informatyki i Telekomunikacji ustalił, że wniosek, który wpłynął na skrzynkę pocztową, został omyłkowo usunięty z elektronicznej skrzynki pocztowej wśród innej korespondencji stanowiącej spam. Nie było to jednak celowe działanie, ani zmierzało do podnoszonej

przez Skarżącego „obstrukcji” w udzielaniu mu odpowiedzi na wnioski o udostępnienie informacji o środowisku. W celu zadośćuczynienia żądaniu Skarżącego niezwłocznie przystąpiono do realizacji tego wniosku, poprzez zgromadzenie i analizę niezbędnych materiałów. W dniu 27 stycznia 2020 r. udostępniono Skarżącemu wszystkie żądane dokumenty poprzez wskazanie linków do plików i hasła dostępu (z uwagi na obszerny rozmiar danych). W wymienionym piśmie Prezydent Miasta Lublin wyraził swoje ubolewanie za opóźnienie w uzyskaniu odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji o środowisku oraz zapewnił, że dołoży wszelkich starań, aby takie sytuacje nie miały miejsca w przyszłości. W tym miejscu należy wskazać, że jakkolwiek realizacja wniosku z dnia 2 grudnia 2019 r. z uwagi na jego omyłkowe usunięcie z elektronicznej skrzynki odbiorczej, nastąpiła z opóźnieniem, to nie pozwala to na przyjęcie zarzutu „*notorycznego naruszenia art. 74 Konstytucji oraz art. 14 ust. 3 udiś*” za uzasadniony. Z materiałów uzyskanych od Prezydenta Miasta Lublin wynika, że wszystkie odpowiedzi udzielane czy to w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, czy ustawy tzw. środowiskowej, były udzielane w terminach, o których mowa w tych przepisach, zaś wnioski zostały rozpatrzone według zasad określonych w przywołanych ustawach.

W świetle powyższego skargę uznaje się za niezasadną.